

Arrest

nr. 282 309 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 29 mei 2020, toen nog minderjarig, samen met zijn minderjarige zusje een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 december 2021 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) aan verzoeker en zijn zus de internationale beschermingsstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing stellen verzoeker en zijn zus een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 276 912 van 2 september 2022.

Op 21 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –

verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K. (...) voornaam : M. (...) F. (...) geboortedatum : (...) 2004

geboorteplaats : (...) nationaliteit : Angola

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/12/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/09/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 12 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 62, §1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de manifeste appreciatiefout. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tevens het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en artikel 22 van de Grondwet geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn: “Hef terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan”.

Volgens de terugkeerrichtlijn: «De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in

voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt

87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezins- en privéleven, zoals zijn psychologische toestand.

Verzoeker is in België aangekomen met zijn zus. Zijn zusje is nog minderjarig en wil een procedure duurzame oplossing starten om hier in België te blijven. Verzoeker is net 18 jaar oud, hij is erg jong, zodat het van essentieel belang is dat hij bij zijn zus kunnen blijven wonen. De jonge R. (...) E. (...) heeft ook haar broer nodig. De Vreemdelingendienst heeft ook geen rekening gehouden met deze factoren, waardoor onder meer artikel 8 EVRM is geschonden door geen rekening te houden met het privé- en gezinsleven van verzoeker, en artikel 22 bis van de Grondwet door geen rekening te houden met de gevolgen van dergelijke beslissingen hen en hun familie.

Bovendien gaat verzoeker al twee jaar in België naar school en integreert hij hier. Hij staat onder toezicht van een psycholoog (stuk 3). Zijn psycholoog staat erop dat deze follow-up wordt voortgezet. Om alle deze redenen verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM.

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de privé- en gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeer beslissingen worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezins- en privéleven van verzoeker.

In dezelfde zin, zien arresten nr. 249.715 van 23 februari 2021 en nr. 248.213 van 26 januari 2021 van Uw Raad."

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

In eerste instantie voert verzoeker de schending aan van artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet, waarin volgens hem het recht om te worden gehoord, wordt gewaarborgd. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. (...)"

Zoals verweerder terecht aanvoert in zijn nota met opmerkingen, blijkt niet dat verzoeker is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of dat hij het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven. Artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet waarborgt het recht om te worden gehoord in het specifieke geval dat de administratieve overheid overweegt om het voormelde verblijfsrecht te beëindigen. Aangezien er *in casu* geen sprake is van enig verblijfsrecht in het Rijk, kan verzoeker niet dienstig de schending van deze bepaling aanvoeren.

Uit diens verzoekschrift blijkt echter dat hij eveneens de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoert. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87,

Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Het komt verzoeker toe aan te duiden dat hij de diensten van verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens hem genomen bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat, zou hij zijn gehoord, hij elementen had kunnen aanbrengen die te maken hebben met zijn gezins- en privéleven en met zijn psychologische toestand. Verzoeker verduidelijkt dat hij in België is aangekomen met zijn minderjarige zus, die een procedure duurzame oplossing wil starten om in België te kunnen blijven. Hij beklemtoont dat, gelet op de jonge leeftijd van hemzelf en van zijn zus, het essentieel is dat zij samen kunnen blijven. Daarnaast duidt verzoeker op het feit dat hij al twee jaar naar school gaat in België en hier is geïntegreerd. Bovendien staat hij onder toezicht van de schoolpsycholoog. Ter ondersteuning hiervan brengt verzoeker een verklaring van de schoolpsycholoog bij van 24 januari 2022.

In dit verband moet tevens worden gewezen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Daarin is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering verweerder rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Artikel 8 van het EVRM, hetgeen verzoeker ook geschonden acht, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de aangevoerde schending van het gezins- en familieleven in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat er zich in het administratief dossier een evaluatienota in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet d.d. 21 september 2022 bevindt. Deze nota luidt als volgt:

“Hoger belang van het kind: betrokkene kwam België binnen op 16/03/2020 als minderjarige. Op 15/01/2022 werd betrokkene meerderjarig. Betrokkene is ongehuwd en heeft geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 07/04/2021) dat zijn minderjarige zus en tante in België verblijven. Die behoren echter beiden niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene verklaarde hier een opleiding ‘Mechanica en Bouw’ te willen volgen. Betrokkene is echter 18 jaar en bijgevolg berust er geen schoolplicht meer op hem.

Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

Uit deze evaluatienota blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde komt tot de conclusie dat niet is aangetoond dat verzoeker met zijn

minderjarige zus of met zijn tante een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt. Deze motivering is in overeenstemming met de vereiste van artikel 8 van het EVRM. Om de schending van deze bepaling aan te tonen, dient de vreemdeling immers in eerste instantie aannemelijk te maken dat hij over een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM beschikt. *In casu* beroept verzoeker zich op het gezinsleven met zijn minderjarige zus. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zoals de gemachtigde in zijn evaluatienota motiveert, worden banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker levert echter geen enkel bewijs van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat hij de enige en feitelijke verzorger is van zijn minderjarige zus of enige andere betekenisvolle rol speelt in haar leven. Van een broer en zus die dermate op elkaar zijn aangewezen, zoals verzoeker voorhoudt, kunnen dergelijke elementen toch redelijkerwijs worden verwacht.

Voor wat betreft zijn privéleven, voert verzoeker aan dat hij al twee jaar in België naar school gaat en goed is geïntegreerd. Opnieuw moet verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De gemachtigde motiveert daaromtrent dat hij niet langer schoolplichtig is aangezien hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. Verzoeker weerlegt dit motief niet. Hij brengt dan wel een verklaring van de schoolpsycholoog bij waaruit blijkt dat hij vanaf september 2020 tot minstens januari 2022 school liep in België, doch met dit enkele stuk toont verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden beschouwd. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker op heden nog schoolloopt in België. Daarnaast brengt hij evenmin een bewijs bij waaruit zijn integratie zou blijken. Een schending van het recht op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, of door artikel 22 van de Grondwet, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Aangezien verzoeker niet aantoont dat er *in casu* “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” van toepassing zijn, blijkt niet dat verweerder zich niet had mogen beroepen op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. Verzoeker toont niet aan dat verweerder louter een ‘automatische toepassing’ zou hebben gemaakt van deze bepaling.

Verzoeker voert verder aan dat hij, indien hij zou zijn gehoord, had kunnen wijzen op het feit dat hij psychologische ondersteuning nodig heeft. In het kader van de huidige procedure brengt verzoeker een attest van de schoolpsycholoog bij waarin staat dat hij sinds september 2021 intensief wordt opgevolgd en waaruit blijkt dat de schoolpsycholoog van oordeel is dat verzoeker nood heeft aan een specifieke, gerichte aanpak gelet op zijn traumatische verleden en de ‘administratieve instabiliteit’.

Het attest dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, bevindt zich echter al in het administratief dossier. Verzoeker heeft dit stuk immers reeds in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS aan verweerder voorgelegd en de Raad heeft zich hieromtrent reeds uitgesproken in haar arrest nr. 276 912 van 2 september 2022. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat, zou hij zijn gehoord, hij dit attest ter kennis van verweerder had kunnen brengen en de besluitvorming in kwestie hierdoor een andere afloop had kunnen hebben. Verweerder diende tenslotte al op de hoogte te zijn van deze informatie.

Dit neemt niet weg dat verzoeker enigszins kan worden gevolgd waar hij betoogt dat er met dit attest geen rekening is gehouden. Uit niets blijkt immers dat verweerder in zijn besluitvorming rekening heeft gehouden met dit element. Zo wordt in de evaluatienota van 21 september 2022 ten onrechte gesteld dat er geen medische elementen in het dossier zouden zitten. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen stelt dat verzoeker slechts enkel in het kader van het huidige beroep dit attest bijbrengt, kan hij niet worden bijgetreden. Ook waar verweerder zich de vraag stelt waarom verzoeker dit element niet heeft aangewend in de procedure voor de Raad die uitmondde in het arrest van 2 september 2022, moet de Raad vaststellen dat een dergelijke onzorgvuldige motivering niet ernstig is. In arrest nr. 276 912 van 2 september 2022 spreekt de Raad zich immers uitdrukkelijk uit over het attest van de schoolpsycholoog dat verzoeker in het kader van zijn beroep heeft bijgebracht.

Hoewel verweerder niet ernstig kan voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het attest van de schoolpsycholoog op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan welk belang hij op heden heeft bij deze kritiek. Zoals verweerder ook in zijn nota met opmerkingen

aangeeft, dateert het attest van 14 januari 2022. Het attest gaat uit van de schoolpsycholoog, doch verzoeker toont niet aan dat hij op heden nog school loopt, gelet op het feit dat hij niet meer schoolplichtig is. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij nog steeds wordt begeleid door de schoolpsycholoog. Verzoeker brengt ook geen andere informatie bij waaruit blijkt dat hij buiten de schoolcontext nog psychologisch zou worden begeleid. De Raad kan bijgevolg enkel besluiten dat verzoeker niet aantoonbaar dat de informatie vervat in het voormelde attest op heden nog actueel is.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond, daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, zou hij wel zijn gehoord, bepaalde elementen had kunnen aanvoeren zodanig dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat deze het niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verweerder blijkens de evaluatienota van 21 september 2022 heeft rekening gehouden met alle relevante elementen aangaande verzoekers gezinsleven en zijn medische toestand. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de motieven van de evaluatienota schriftelijk in de bestreden beslissing moeten kunnen worden teruggevonden. Verweerder verwijst in zijn nota met opmerkingen terecht naar arrest nr. 253.374 van de Raad van State van 28 maart 2022, waarin wordt geoordeeld als volgt: *“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de bij hem aangevochten beslissing. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken”*. In casu blijkt de belangenafweging uit de evaluatienota van 21 september 2022, hetgeen volstaat. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet weerhouden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN